

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

Tradus și revizuit de IER (<http://ier.gov.ro/>)

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

Secția a treia

DECIZIE
CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATEA

cererii nr. 18522/05
prezentate de T. N. B.
împotriva României

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită la 29 septembrie 2009 într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, Ann Power, *judcători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

Având în vedere cererea menționată anterior, introdusă la 9 aprilie 2005,
Având în vedere observațiile prezentate de Guvernul pârât și cele prezentate ca răspuns de reclamant,

După ce a deliberat în acest sens, pronunță următoarea decizie:

În fapt

1. Reclamantul, domnul T. N. B., este resortisant român, s-a născut în 1977 și locuiește în București. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

A. Circumstanțele cauzei

2. Faptele cauzei, astfel cum au fost expuse de către părți, se pot rezuma după cum urmează:

1. Originea cauzei și acțiunea prin care vecinii să fie obligați să redea reclamantului accesul la apa potabilă

3. Mama reclamantului este proprietara unui apartament de la ultimul etaj al unui imobil în care locuia împreună cu acesta. Apartamentul respectiv este situat într-un imobil în care se află

alte trei apartamente. Furnizarea apei potabile se face din rețeaua publică de distribuție în temeiul unui contract unic încheiat între asociația de proprietari a imobilului și societatea concesionară a serviciului public respectiv, și anume *Apanova S.A.*

4. Accesul reclamantului și al mamei acestuia la apa potabilă a fost întrerupt începând cu 20 octombrie 2001. Vecinii care locuiau în apartamentele situate la etajele inferioare ale aceluiași imobil au oprit apa prin închiderea conductelor de alimentare a apartamentului ocupat de către reclamant și de mama acestuia.

5. De mai multe ori, în ianuarie și februarie 2002, reclamantul și mama acestuia au depus plângere la poliție pentru întreruperile efectuate de vecini. Poliția le-a răspuns de mai multe ori, la 21 ianuarie, 11 februarie 2002 și la 14 octombrie 2003. La 21 ianuarie 2002, șeful inspectoratului de poliție din raza în care se afla domiciliul reclamantului și al mamei acestuia i-a informat că din anchetă reieșea că disputele cu vecinii erau cauzate de refuzul lor de a plăti cheltuielile de întreținere și că accesul la apă urma să fie redat la finalizarea lucrărilor de reparație începute.

6. La 11 aprilie 2002, reclamantul și mama acestuia au sesizat municipalitatea reclamând piedicile suferite în alimentarea lor cu apă. Municipalitatea a trimis scrisoarea acestora la societatea concesionară pentru verificarea faptelor semnalate. Societatea concesionară *Apa Nova* a refuzat să încheie un contract cu reclamantul și mama acestuia și, prin scrisoarea din 21 august 2003, le-a comunicat acestora refuzul de a autoriza executarea unui bransament pentru uz exclusiv în afara celui care deservește imobilul. Ulterior, societatea a fost obligată prin hotărâre judecătorească definitivă să încheie un contract de furnizare a apei cu reclamantul și mama acestuia. Societatea nu s-a conformat acestei hotărâri (a se vedea *T.N.B. și C. D. împotriva României*, nr. 40067/06, pct. 40, 14 februarie 2008).

7. Reclamantul a inițiat o acțiune în justiție împotriva proprietarilor apartamentelor care se aflau la etajele inferioare. Acesta a obținut parțial câștig de cauză prin hotărârea din 11 septembrie 2003 a Judecătoriei București. Judecătoria a dispus ca vecinii persoanei în cauză să redeschidă conducta de acces la apa potabilă și a considerat că aceștia au acționat în mod ilegal. În măsura în care pretindeau că reclamantul și mama acestuia nu își plăteau cheltuielile de întreținere, ar fi trebuit să introducă o acțiune în justiție în acest sens.

8. Hotărârea respectivă a rămas definitivă, fiind confirmată în apel, prin decizia din 17 februarie 2004, și în recurs, prin hotărârea din 9 februarie 2006 a Curții de Apel București.

9. Reclamantul a sesizat un executor judecătoresc, care a inițiat procedura de executare silită a hotărârii din 11 septembrie 2003. Prin decizia din 15 iunie 2004, Judecătoria București a încuviințat executarea silită. La o dată neprecizată, executorul judecătoresc a adresat o somație debitorilor solicitându-le să respecte hotărârea din 11 septembrie 2003.

10. Conform procesului-verbal din 9 iulie 2004, semnat de proprietarii celorlalte apartamente ale imobilului, aceștia au decis ca, începând cu 10 iulie 2004, ora 10, să fie redeschis robinetul de alimentare cu apă a băii și a bucătăriei din apartamentul aparținând mamei reclamantului.

11. Potrivit unui certificat redactat la 3 iulie 2007 de același executor judecătoresc însărcinat cu executarea silită a hotărârii din 11 septembrie 2003, după somația emisă ca urmare a deciziei din 15 iunie 2004 prin care se încuviința executarea silită, reclamantul nu și-a mai menținut cererea inițială de executare silită.

2. Celelalte acțiuni în justiție inițiate de reclamant cu privire la lipsa apei potabile

12. Pe parcursul perioadei cuprinse între 15 noiembrie 2003 și 15 noiembrie 2004, reclamantul a fost obligat să închirieze o altă locuință din cauza lipsei apei curente la reședința sa inițială, unde mama sa a continuat să locuiască.

13. De aceea, a chemat în judecată vecinii și a solicitat rambursarea chiriilor și a cheltuielilor cu electricitatea și a altor cheltuieli pentru apartamentul pe care l-a închiriat pe perioada cuprinsă între 15 noiembrie 2003 și 15 noiembrie 2004, cu titlu de prejudiciu material cauzat

de lipsa apei potabile din apartamentul aparținând mamei sale, în care locuia înainte și din care a fost obligat să plece din cauza lipsei apei.

14. Prin hotărârea din 4 martie 2005, Judecătoria București a respins pretențiile reclamantului, reținând că nu exista nicio legătură directă de cauzalitate între acțiunea ilegală a vecinilor și prejudiciul invocat de reclamant, ținând seama în principal de faptul că o expertiză tehnică a stabilit că reclamantul și mama acestuia ar fi putut să instaleze un bransament separat, pentru a avea acces la apa potabilă indiferent de piedicile puse de vecini. 15. În urma recursului reclamantului, această hotărâre a fost confirmată prin decizia din 24 noiembrie 2005 a Tribunalului București. De asemenea, tribunalul a reținut că, în orice caz, prejudiciul invocat de reclamant, și anume cheltuielile suportate pentru o locuință mai confortabilă, își avea originea în propria greșală constând în refuzul de a plăti cheltuielile de întreținere pentru apartamentul în care a locuit cu mama sa.

16. Reclamantul a inițiat o altă procedură civilă, la 21 martie 2005, împotriva statului, reprezentat de Ministerul Finanțelor, și împotriva inspectoratului de poliție din raza de domiciliu. Acesta a solicitat repararea prejudiciului suferit din cauza lipsei de asistență din partea autorităților publice cu privire la retele de tratare a apelor care a fost expus de către vecinii săi.

17. Prin hotărârea judecătorească definitivă din 1 iulie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, după examinarea cauzei de trei grade de jurisdicție, Înalta Curte a considerat, cu titlu principal, că autoritățile și-au îndeplinit obligațiile pozitive care decurgeau din art. 3 din convenție, întrucât au răspuns plângerii sale prin declanșarea unei anchete prompte și efective, care a evidențiat natura civilă a disputelor dintre reclamant și foștii săi vecini.

B. Dreptul intern relevant

18. În ceea ce privește neexecutarea hotărârilor definitive pronunțate în litigiile dintre persoane particulare, esențialul din prevederile interne relevante, și anume extrasele din Codul de procedură civilă și din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, este descris în decizia *Topciov împotriva României* (dec.), nr. 17369/02, 15 iunie 2006.

Capete de cerere

19. Invocând art. 6 § 1 și art. 13 din convenție, reclamantul pretinde că neexecutarea hotărârii definitive din 11 septembrie 2003 reprezintă o încălcare a dreptului său de a apela la instanță și a dreptului său la un recurs efectiv. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1, acesta consideră că imposibilitatea de a obține executarea deciziei menționate anterior presupune încălcarea dreptului său la respectarea propriilor bunuri. Din perspectiva art. 8 din convenție, reclamantul se plânge de lipsa de acțiune din partea autorităților pentru a pune capăt atingerilor aduse dreptului la respectarea domiciliului său. Invocând art. 3 din Convenție, acesta se plânge de condițiile inumane pe care a trebuit să le suporte din cauza lipsei apei în instalațiile sanitare din locuința sa. De asemenea, reclamantul se plânge de rezultatul celor două proceduri care s-au soluționat prin deciziile din 24 noiembrie 2005 și 1 iulie 2008.

20. În plus, reclamantul se plânge de durata nerezonabilă a procedurii soluționate prin hotărârea din 1 iulie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În drept

21. Primul capăt de cerere se referă la pretinsa imposibilitate a reclamantului de a obține executarea hotărârii din 11 septembrie 2003 a Judecătoriei București, rămasă definitivă la 17 februarie 2004, prin care vecinii acestuia au fost obligați să deschidă robinetul de apă care permitea alimentarea cu apă potabilă a apartamentului în care locuia cu mama sa. Reclamantul invocă art. 6 § 1, art. 13 și 8 din convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție.

22. Guvernul subliniază că reclamantul a obținut executarea deciziei respective la 9 iulie 2004, dată la care vecinii au ridicat obstacolul în alimentarea cu apă. De asemenea, Guvernul precizează că dreptul intern pune la dispoziția reclamantului căi procedurale adecvate, accesibile, eficiente și suficiente pentru a obține executarea hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea sa și observă că, după 9 iulie 2004, acesta nu a mai insistat pentru executarea hotărârii din 11 septembrie 2003. În plus, Guvernul evidențiază că cererea a fost introdusă la 9 aprilie 2005, și anume la peste șase luni de la sfârșitul perioadei în timpul căreia hotărârea judecătorească pronunțată în favoarea reclamantului a rămas neexecutată.

23. Curtea reamintește că, în conformitate cu art. 35 § 1 din convenție, nu poate fi sesizată decât în termen de șase luni de la data deciziei interne definitive pronunțate în cadrul normal al epuizării căilor de atac interne care pot să ofere un mijloc eficient și suficient pentru repararea capetelor de cerere care fac obiectul cererii. Atunci când este vorba de o situație continuă, termenul de șase luni prevăzut la art. 35 § 1 curge de la sfârșitul acesteia [a se vedea, printre altele, *Mujea împotriva României* (dec.) nr. 44696/98, 10 septembrie 2002 și *Sabin Popescu împotriva României*, nr. 48102/99, pct. 50, 2 martie 2004].

24. În cauză, în măsura în care reclamantul se plânge de întârzieri în executarea silită a hotărârii din 11 septembrie 2003, Curtea observă că ultimul act de executare a fost îndeplinit la 4 iulie 2004. Prin urmare, aceasta observă că situația de care se plânge reclamantul a luat sfârșit la 4 iulie 2004. Or, în speță, cererea a fost introdusă la 9 aprilie 2005, și anume la peste șase luni de la data acestei hotărâri.

25. Reiese că excepția ridicată de Guvern trebuie admisă și că acest capăt de cerere este tardiv și trebuie respins în temeiul art. 35 § 1 și 4 din Convenție.

26. Chiar dacă executarea hotărârii din 11 septembrie 2003 nu ar fi fost complet realizată la 4 iulie 2003, Curtea reamintește jurisprudența sa potrivit căreia art. 6 din Convenție garantează tuturor dreptul de acces la justiție, care are consecință dreptul la executarea hotărârilor judecătorești definitive (*Hornsby împotriva Greciei*, 19 martie 1997, pct. 40, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-II). Totuși, acest drept nu poate obliga un stat să pună în executare fiecare hotărâre cu caracter civil indiferent de felul acesteia și de împrejurări; în schimb, acesta trebuie să dispună de un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive care îi revin (*Ruianu împotriva României*, nr. 34647/97, pct. 66, 17 iunie 2003).

27. Prezenta cauză se referă la executarea unei hotărâri judecătorești care presupune o obligație de a face pentru persoane particulare, și anume de a reda accesul la apă în apartamentul locuit de reclamant. În această privință, statul este obligat să pună la dispoziția reclamantului un sistem care să îi permită să obțină de la debitori îndeplinirea obligației de a face impusă de instanțe [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Dachar împotriva Franței* (dec.), nr. 42338/98, 6 iunie 2000].

28. În cazul unui litigiu între persoane particulare, reclamantul trebuie să acționeze cu o anumită promptitudine și să suprvegeze executarea hotărârilor judecătorești în cauzele civile (*SC Magna Holding SRL împotriva României*, nr. 10055/03, pct. 33, 13 iulie 2006). Prin urmare, reclamantul trebuia să se folosească de mijloacele puse la dispoziția sa de legislația națională și să apeleze, la nevoie, la forța publică pentru a-l asista la executare [*Cerăceanu împotriva României* (nr. 1), nr. 31250/02, pct. 66, 4 martie 2008].

29. În cauză, chiar dacă procesul-verbal din 9 iulie 2004, semnat de ceilalți coproprietari ai imobilului și în care se atesta deschiderea robinetului care permitea alimentarea cu apă a apartamentului locuit de reclamant, nu ar fi suficient pentru a confirma executarea hotărârii din 11 septembrie 2003, din certificatul eliberat de executorul judecătorec însărcinat cu executarea hotărârii din 11 septembrie 2003 reiese că, după somația emisă ca urmare a deciziei din 15 iunie 2004 prin care se încuviința executarea silită, reclamantul nu și-a mai menținut cererea de executare silită la executorul judecătorec. Or, aceasta este o condiție indispensabilă, în dreptul român, pentru continuarea procedurilor de executare silită, în litigii cu caracter civil, între persoane particulare.

30. Reiese că acest capăt de cerere trebuie respins pentru neepuizarea căilor de atac interne, în temeiul art. 35 § 1 și 4 din Convenție.

31. Al doilea capăt de cerere al reclamantului se referă la durata procedurii care a început la 21 martie 2005 și s-a încheiat la 1 iulie 2008 prin hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție. Prin urmare, a durat trei ani și trei luni și a implicat trei grade de jurisdicție.

32. Potrivit reclamantului, durata procedurii nu îndeplinește cerința „termenului rezonabil”, astfel cum se prevede la art. 6 § 1 din Convenție. Guvernul contestă acest argument.

33. Curtea reamintește că acest caracter rezonabil al duratei unei proceduri se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și având în vedere criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special complexitatea cauzei, comportamentul reclamanților și cel al autorităților competente, precum și miza litigiului pentru persoanele în cauză [a se vedea, printre multe altele, *Frydlender împotriva Franței* (MC), nr. 30979/96, pct. 43, CEDO 2000-VII].

34. În prezenta cauză, în ceea ce privește comportamentul autorităților, Curtea consideră că nu există perioade de inactivitate sau de întâzieri semnificative care să fie imputate instanțelor, ținând seama de faptul că ședințele au fost stabilite la intervale regulate și că deciziile pe fond au fost pronunțate în termene rezonabile (*Farcaș și alții împotriva României*, nr. 67020/01, pct. 33, 10 noiembrie 2005).

35. Prin urmare, Curtea consideră că durata procedurii în litigiu nu era nerezonabilă.

Reiese că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

36. În măsura în care reclamantul se plânge de rezultatul celor două proceduri care au fost soluționate prin deciziile din 24 noiembrie 2005 și 1 iulie 2008, pe care acesta le reclamă, ținând seama de toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la pretențiile formulate, Curtea constată că nu s-a adus nicio atingere drepturilor și libertăților garantate de Convenție sau de Protocoalele sale.

Reiese că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte